

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 września 2013 r. , w sprawie I C 1308/12 Sąd Rejonowy w Pabianicach zasądził od R. A. na rzecz K. D. kwotę 22.272,55 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 25 września 2013 r. do dnia zapłaty; umorzył postępowanie w zakresie żądania zasądzenia kwoty 2.269,55 zł ; zasądził od R. A. na rzecz K. D. kwotę 2.178 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego; przyznał Komendzie Wojewódzkiej Policji w Ł. ze środków Skarbu Państwa – Sądowi Rejonowego w Pabianicach kwotę 92 zł tytułem zwrotu kosztów doprowadzenia pozwanego na rozprawę; nakazał ściąganie ze świadczenia zasądzonego od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądowi Rejonowego w Pabianicach kwoty 131,35 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych i odstąpił od obciążenia pozwanego nieuiszczonymi kosztami sądowymi .

Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji Sąd Okręgowy przyjmuje za własne .

Apelację od tego wyroku złożył pozwany . Zarzucił Sądowi Rejonowemu naruszenie przepisu art. 233 k.p.c. poprzez uznanie , że pozwany przystąpił do długu bez żadnego świadczenia wzajemnego ze strony powódki a przez to pominięcie kauzy czynności prawnej , w sytuacji gdy pozwany wskazywał w odpowiedzi na pozew , iż przystąpienie do długu było uzależnione od przeniesienia własności samochodu; naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez uznanie, że do przeniesienia nie doszło z przyczyn niezawinionych przez powódkę w sytuacji gdy powódka nie wykonała ciążącego na niej zobowiązania polegającego na doprowadzeniu do zawarcia umowy kredytowej z pozwanym , art. 233 § 1 k.p.c. poprzez uznanie , że pozwany doprowadził do sprzeniewierzenia samochodu w sytuacji , gdy pozwany działał zgodnie z dyspozycją powódki pozostawiając samochód w warsztacie samochodowym w celu naprawy; art. 5 k.p.c. poprzez nieudzielenie pouczenia pozwanemu występującemu bez profesjonalnego pełnomocnika, w szczególności z uwzględnieniem stanowiska pozwanego wskazanego w odpowiedzi na pozew z dnia 5 czerwca 2013 r. o zakresie reakcji łączących strony oraz umowy dotyczącej samochodu m-ki V.; zarzucił naruszenie przepisu art. 89 k.c. poprzez pominięcie , że pozwany uzależnił przystąpienie do długu od spełnienia warunku polegającego na przeniesieniu na niego współwłasności samochodu. W konkluzji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez oddalenie powództwa a ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania .

Sąd Okręgowy zważył,

co następuje :

Apelacja jest bezzasadna . Wbrew treści apelacji , nie można postawić Sądowi I instancji zarzutu naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów określonej przepisem art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Rejonowy nie przyjął , jak to wskazuje apelacja , że pozwany przystąpił do długu bez żadnego świadczenia wzajemnego. Wręcz przeciwnie z ustaleń Sądu I instancji taka kauza wynika . Jednakże do przeniesienia własności samochodu nie doszło, jak słusznie przyjmuje Sąd Rejonowy z przyczyn niezawinionych przez powódkę , lecz z przyczyn leżących po stronie pozwanego . Zarzuca się przy tym bezpodstawne przyjęcie , iż pozwany sprzeniewierzył samochód, a to w kontekście faktu , że toczące się w tym przedmiocie postępowanie karne nie zostało zakończone. Nie zauważa przy tym skarżący , że Sąd cywilny posiada kognicję do samodzielnego ustalania faktów , a związany pozostaje jedynie prawomocnym wyrokiem skazującym za dany czyn , zaś w postępowaniu karnym – pozwany przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu . Prowadzi to do jednoznacznego wniosku , że do przeniesienia własności pojazdu nie doszło na skutek jego sprzeniewierzenia przez pozwanego . W tym ujęciu bezzasadny jest zarzut naruszenia prawa materialnego – art. 89 k.c. Nie można przyjąć za zasadny zarzutu naruszenia przepisu art. 5 k.p.c. Jak stanowi ten przepis w razie uzasadnionej potrzeby Sąd może udzielić stronom i uczestnikom postępowania występującym w sprawie bez adwokata, radcy prawnego, rzecznika patentowego lub radcy Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa niezbędnych pouczeń co do czynności procesowych. Sąd nie jest więc zobligowany do udzielenia pouczenia , a w tej sprawie nie zachodziła uzasadniona potrzeba w

rozumieniu cytowanego przepisu , skoro pozwany powołał się na okoliczności wynikające z innych dowodów , a które co do zasady niebyły sporne .

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację , a o kosztach postępowania apelacyjnego orzekł na zasadzie art. 98 § 1 k.p.c.